

Bortset fra, at vi kan diskutere, hvilket Omfang den skal have, mener jeg imidlertid, vi maa have Fængselsretten eller noget, som kan sidestilles dermed. Navnet skal vi ikke strides om. For det første gaar det ikke — og man har ikke gjort det noget andet Sted — at indføre de ubestemte Straffe overfor Drankere, som jeg nævnte før, overfor dem, der skal i Arbejdshus, dem, der skal paa Sikringsanstalt; man kan ikke overlade det til Administrationen at bestemme, hvornaar de skal frigives, det maa være Domstolene, som har den Myndighed. Om det skal være de almindelige Domstole eller Fængselsretten, kan vi jo diskutere. Det forekommer mig, at det erfaringsmæssigt har vist sig, at netop Administrationen fyldestgør den ene Opgave, nemlig naar det er et normalt Skridt; men saa snart vi faar de nye Straffarter, vil jeg have Domstolenes Garanti enten under den ene eller under den anden Form. Det er et Spørgsmaal, om det maaske ikke var rigtigst at have noget i den Retning; hvor det er et normalt Skridt, er jeg imod det, dèr vil det let blive et Omsvøbsdepartement.

Jeg haaber, den højtærede Justitsminister vil stille sig velvilligt paa dette Punkt, i alle Tilfælde bør Spørgsmaalet afgøres af Domstolene, og der bør ikke tillægges Justitsministeren større Myndighed end før, jeg mener oven i Købet ikke saa stor en Myndighed som nu, overfor de sindssyge.... (Justitsministeren [Steincke]: Kongens Benaadningsret!).... Jeg skal straks komme til Kongens Benaadningsret. Den højtærede Justitsminister vil ikke begrænse Kongens Stilling i den Henseende, men saa forstaar jeg ikke rigtig til det følgende. Jeg skal komme til det senere, men jeg kan allerede paa nuværende Tidspunkt sige, at jeg forstaar ikke, det Hensyn kan komme frem; her er ikke Tale om Straf, her er Tale om det Tilfælde, at det er samfundsfarlige Personer, og jeg kan ikke tænke mig, at Hans Majestæt Kongen og den til enhver Tid ansvarlige Minister vil sige: Her er en Mand, som er yderst farlig for Samfundet, lad os benaade ham, for at han kan komme ud og begaa Forbrydelser. — Med Hensyn til Ungdomsfængselet indføres der ogsaa ubestemte Straffe, og som Følge deraf kan vi ikke

nojes med Justitsministeriets Garanti, vi maa have noget mere.

En Straffart, som den højtærede Justitsminister er en varm Tilhænger af, er det nye Dagsbodssystem, at Dagsboden skal rette sig efter vedkommende Mands Formue; man skal se, hvor meget Manden tjener, hvor stor hans Formue er, og under Hensyn dertil fastsættes et vist Beløb, som udgør en Dagsbod, og saa kan man gaa op til 90 Dagsbøder. Paa den Maade vil den velhavende blive idømt et ret anseligt Beløb, medens en Arbejder eller en Vaskekone, der ikke tjener saa meget, for samme Forseelse kun faar en mindre Bøde. Det lyder kønt nok, det skal være den matematiske Retfærdighed; men jeg synes, at saa skulde et tilsvarende Princip gælde med Hensyn til Udmaalingen af Fængselsstraf; thi den vil maaske virke kraftigere paa den ene end paa den anden. Jeg mener, at det er umuligt at komme ind paa det, og jeg er en varm Tilhænger af dem, der hævder, at man ikke kan indføre en saadan Ordning. Nej, lad os gaa den Vej, at Dom ikke maa afsiges, forinden den paagældendes økonomiske Forhold er oplyst; saa behøver man ikke at gaa den Omvej med en Dagsbod. Jeg tror, at det Maal, som Ministeren vil naa, og som ogsaa jeg vil naa, derved bliver naaet paa en bedre Maade; saa bliver der ingen Maksimum for Bøden. Nyttens af dette System med Dagsboden tror jeg ikke paa. Men det er nu en Gang moderne at gøre det, og den højtærede Minister har jo ogsaa Kommissionens Flertal for sig; jeg tror imidlertid blot, at det vil volde umaadelige Vanskeligheder, saa jeg haaber, at det ikke bliver gennemført.

Kapitel 7 om betingede Straffedomme vil jeg antage at man fra alle Sider er Tilhænger af. Kapitel 8 handler om Arbejdshuse og Sikkerhedsforvaring; det er jo et Forhold, som i den senere Tid paa alle mulige Maader har været til Diskussion, baade i Rigsdagen og i Pressen, Spørgsmaalet om hele Interneringssystemet. Her er det ganske interessant at se, at Kommissionen er gaaet den Vej, at den har udvidet Professor Torps Tanke om Internering. Professor Torp er jo den, som først rejste dette Spørgsmaal; han holdt